

Ved Nytaarstid
—
Roddebo Præstegaard.
Fortælling
— af —
Nicolai,
18 Aar gammel.

(Fortfat.)
„So, jeg har laant Emmy's," svarede Gamle.
„Men saa har Emmy jo ingen."
„Rej det er sandt, det har jeg rigtig nok ikke tænkt paa!"
„Men nu skal jeg gaa over og laane en Salmebog til Dem hos Faber," sagde Andrea Margrethe, „saa kan Emmy saa sin tilbage."
„Rej lad mig beholde Emmy's — Emmy kan alle Salmerne udenad, har hun sagt mig, saa hun behøver ingen Salmebog."
Nu kom Corpus Juris, han vilde ogsaa have en Salmebog. „Jeg faar vel Lov til at laane Deres som sædvanligt," sagde han til Andrea Margrethe.
„Rej det kan De rigtig nok ikke, for jeg har laant den til Nicolai i dette Djevelstue; men jeg kan staa Dem en over hos Faber."
„Den kan Nicolai saa, saa tager jeg Deres — Nicolai, giv mig Salmebogen."
„Rej saamænd gjør jeg ikke nej," svarede jeg, „jeg har laant den og har lovet at give den tilbage."
„Vil ikke; det er mig, der har den til den, for jeg plejer ellers altid at laane den. Kom nu med den!"
„Rej du faar den ikke — du kan lige saa gjerne tage den anden."
„Men De maa dog stamme Dem," udbrød Andrea Margrethe, „to voksne Brødre, der kommer op at stændes — og det oveni købet om en Salmebog. Det er dog virkelig altfor galt. Vil De endelig begge To laane min, saa kan De se saammen i den, det er den simpleste Maade at afgjøre Striden paa."
Corpus Juris mumlede noget om, at han var saa forfærdet, at han havde brugt den maatte have en egen Salmebog, men gav dog alligevel efter, tog mig under Armen (sagtes for at jeg ikke skulde løbe bort med Salmebogen), og saa gik vi til Kirke sammen.
Kirken var kold og fugtig, men det gjorde ikke Noget, naar man bringer et varmt Hjerte med. Det gjorde jeg desværre ikke; vel sang jeg mine Salmer saa højt som Noget i Menigheden, men mine Tanker vare ikke, hvor de skulde være.
Præsten stod nu oppe paa Prædikestolen, Salmen var endt, men Skolelæreren havde ikke endt endnu. Han vadede med sine Triller og Trimumlanter paa Dregelet, som var det ham, og ikke Præsten, der skulde tale. Jeg kunde se paa Præsten at han begyndte at blive utaalmodig, selv blev jeg ogsaa utaalmodig, og heldigvis blev ogsaa Vælgtræderens utaalmodig, thi han ophørte med sin Virksomhed, saa at Skolelæreren pludselig standede midt i en Trille: det fik en brat Ende.
Saa begyndte Præsten at tale, stærkt og kraftigt var hans Stemme, men dog ikke kraftigt nok til at vække mig af min Dvale: den første Halvdel af Prædiken hørte jeg ikke et Ord af. Men nu begyndte Præsten at se sit ned paa mig, at jeg blev nødt til at høre efter, enten jeg vilde eller ikke. Han sagde nemlig, at ligesom det nye Aar begynder i Jesu Naavn, saaledes maa ogsaa al vor Gjerning begynde i dette Naavn, om den ret skal blive til Velsignelse for os. Derfor maa vi stæbe prøve ved Alt, hvad vi vil foretage, om vi kunne gjøre det i Jesu Naavn; og kunne vi ikke det, saa kunne vi ogsaa være visse paa, at der stikker noget Urigtigt derunder, og vi handler derfor rigtig i ikke at gjøre det.
Se der fik jeg et nyt Kriterium paa, hvorvidt mit Forehavende var rigtig, foruden de to Kriterier, som jeg alt tidligere havde; men jeg kan ikke nægte, at de to gamle Kriterier, som jeg selv havde fundet paa, huede mig bedre end det, som Præsten gav mig. Thi naar jeg vilde være ganske ærlig og oprigtig mod mig selv, maatte jeg dog tilstaa, at hvad jeg nu havde for, det vilde jeg hørken gjøre i Jesu Naavn eller i Vorherres Naavn, men slet og ret i mit eget Naavn. Alligevel gav jeg ikke tabt endnu.
„Det er en af disse ideale Fordringer," sagde jeg til mig selv, „som Kristendommen stiller til os, men som ikke kunne efterkommes i Virkeligheden. Præsten selv, der nu staar og prædiker saa ivrigt om, at man skal handle i Jesu Naavn, han handler saamænd heller ikke selv der- efter. Se nu f. Eks. i Aften har han jo givet Lov til, at vi maa have Dands i Præstegaarden, og det uagtet han mener, at det ikke er rigtig. Men naar ikke engang Præsten, der er saa gammel og saa erfaren en Mand, handler i Jesu Naavn, hvor vil du saa tænke derpaa?"

Rej det er som sagt en af disse ideale Fordringer, som Kristendommen stiller til os, men som intet Menneſte efterkommer."
Det er overhovedet mærkeligt, saa stor en Dialektifer man pludselig bliver, naar man vil gjøre Noget, som er Uret; selv det dummeſte Menneſte bliver en sand Sokrates ved den Lejlighed, der ved at gjøre saamange Spørgsmaal paa Kryds og paa Tværs, og saa sig med en saadan dialektisk Færdighed, at enhver Anden end Samvittigheden vilde give tabt. Men Samvittigheden besidder en endnu mærkeligere Sejghed, i det Mindste besidder den, thi trods alle mine Argumenter og Beviser vedblev den at gjentage med en Catos Ufortrødenhed: „Præstere censur, at Nicolai vil gjøre Noget, som er urigtigt."
Da vi atter vare komne tilbage til Præstegaarden og sadde om Kaffebordet, sagde Præsten til mig: „Har De nu hørt efter min Prædiken, Nicolai?"
„Jo jeg har."
„Hvad synes De saa om den?"
„Godt," svarede jeg, for Andet kunde jeg da ikke vel sige.
„Saa lad mig ogsaa se, at De handler efter den, thi vi skulle ikke alene være Deres Hørere, men ogsaa dets Gjørere. De er en ung endnu, lad mig derfor se, at De staar som et lysende Eksempel for os Andre — Hvad synes du om min Prædiken, Andrea Margrethe?"
„Jeg har ikke været i Kirke i Dag."
„Det kan jeg godt lide dig for; det er saadan en smuk Maade at begynde det nye Aar paa med ikke at gaa i Kirke."
„Jeg skulde blive hjemme og passe Huset."
„Huset kan nok passe sig selv saalænge; kunde Emmy komme i Kirke, kunde du vel ogsaa."
„Men hvad vil du sige, om vore Gæster kom i Aften og Jule til at spise?"
„Vore Gæster lide ingen Rød, de spise snarere for Meget end for Lidet. Se min stakkels Ost der hvor den har faaet galloperende Sundhed i de sidste Dage! Jeg havde glædet mig til, at den skulde holde ud til Paasken, men det bliver der ikke Noget af, det har Juristen sørget for. Se, hvor han nu sidder og huler i den; tag Størpen, min Fa'er, tag Størpen! den er saa god for unge Lænder. — Saa, nu skal Nicolai have den, ja saa er det nok snart forbi med „die leksten Jezu vov vierten Regiment!"
— Det er da godt, at De handler i Aften, Nicolai; for om otte Dage vil De vist neppe være istand dertil — saa tænker jeg, at min Slobdrot vil være for snæver til Dem!"

Noget efter gik Præsten over paa sit Bærelse for at hvide sig, Andrea Margrethe gik atter tilbage til sin Virksomhed og tog denne Gang Emmy og Præstefononen med sig til Hjælp. Gamle begyndte at læse, og Corpus Juris og jeg begyndte at læse os. Efter et forjævnede Forsøg paa at spille Schak der mislykkedes, fordi vi begge vare lige aandsfraværende, fandt Corpus Juris paa, at vi skulde aflægge et Nytaarsbesøg hos Skolelæreren.
Stjødnt jeg just ikke ventede mig syn- derlig Opmuntring heraf, saa var det dog altid en Forandring. Men en Forandring til det Bedre var det egentlig ikke, thi Skolelæreren befandt sig at være alene, hans Familie var nemlig taget til Moskva. Vel tog han meget hjer- telig imod os, men han var laugtrau- nogen morsom Mand, og da vi havde været der nogen Tid, begyndte jeg at fors- tryde, at vi ikke havde foretrukket at gje- re Anders Sørensens et Nytaarsbesøg. Efter at vi nemlig havde gjort de almin- delige Bemærkninger om Vejret, saa havde vi brugt alt det Stof til Samtale, som vi kunde opbringe. Corpus Juris forsøgte at lede Talen hen paa Politik, men Skolelæreren interesserede sig ikke for Politik. Saa sadde vi lidt taufe, medens jeg kastede spejdende Blik om i Stuen for om muligt at finde en eller anden Gjenstand, der kunde siges Noget om. Mine Øjne faldt tilsidst paa et gammelt Spil Kort, og jeg spurgte Skolelæreren, om han kjendte de Kortspil, som var i Brug blandt Bønderne.
„Jo," svarede han, „Trøfort og Schachtsopf kjender jeg godt, men det er ikke saa fine Spil. Rej der er et andet Spil, som jeg har hørt saa megen Tale om, og som jeg derfor kunde have stor Lyst til at lære, ifald det ikke er altfor vanskeligt — det er L'hombre."
„L'hombre!" udbrød Corpus Juris og jeg i Munden paa hinanden, „da hør- rer der saamænd ikke Hereri til at lære det. Har De lyst dertil, skal vi gjerne straks lære Dem Grundreglerne."
Det er vanskeligt at sige, hvem der blev mest glad, Skolelæreren ved Udsigten til endelig at lære L'hombre, eller Corpus Juris og jeg ved endelig at blive satte i Virksomhed. Det gamle Spil Kort kom frem, og Undervisningen begyndte. Havde

Skolelæreren ligesaa stort Talent til at lære, som han havde til at lære L'hombre, saa har Styrelsen tildelt ham en altfor ringe Plads i Livet. Inden en halv Time kunde han selv raade for sine Kort uden fremmed Hjælp, og som Lyk- ken altid hjælper Begynderen, saaledes vandt Skolelæreren som oftest medens Corpus Juris og jeg sad i Uheld, hvilket ikke gjorde ham saa lidt fry, medens vi to Andre bleve mere ivrige.
Nu kastede Corpus Juris de to sorte Esfer frem.
„Hvad betyder det?" spurgte Skolelæreren.
„Ja det har vi ikke lært Dem endnu: det er grand tourne," sagde jeg. „Ser De, naar En har de sorte Esfer, saa kan han lægge dem frem og spille grand tourne, hvilket er ganske som tourne, kun at Bindingen er noget større. Men om De kan, handler De bedre i at spille Solo, thi grand tourne er et fatligt Spil."
Skolelæreren begyndte at dreje sig u- roligt paa sin Stol. „Ja for jeg skal sige Dem," vedblev jeg, „Dekan meget let faa et Kort op i en Farve, hvori De forsvigt Jule har, og da reflekter De at blive beet."
„Deres Belærværdighed —" begynde Skolelæreren, men jeg lod mig ikke afbryde; men fortsatte: „Har De derimod Manille og Kongen sjette i en vis Farve, saa bør De før spille Solo, thi da har De altid de tre Matadorer klare og tør nok altid haabe at være saa heldig at faa to Esfer endnu, saafremt ikke net- op alle de øvrige Trumfer sidde samlede hos den ene Modstander, thi da kan det gaa Dem ilde nok."
Skolelæreren kunde ikke længer styre sin Lyst; forlegen sad han og samlede mellem Kortene, medens hans Blik usra- vendt stirrede hen paa Noget bag min Stol. Jeg vendte mig om og fik Dje- paa Præsten, der med forslagne Arme stod og saa ned paa mig.
„Lad Dem endelig ikke forstyrre," sagde han, „De har jo et Foredrag, som en Nøgledagsmand kunde misunde Dem."
„Vi skulde bare lære Skolelæreren at spille L'hombre," sagde jeg.
„Ja det ser jeg, og dertil vælger De Nytaarsdag og Søndagsformiddag — De kunde virkelig ikke vælge nogen mere pas- sende Tid. Og det var Dem, som skulde gaa ud og lade Deres Lys skinne for Menigheden; saa saar De oveni købet Juristen med Dem — jo det er to bejlige Apostle, jeg der har udsendt til at for- kynde Jand Kristendommen! Men det maa man lade Dem, at De forstaar at be- gynde Deres Reformation fra Grunden af. Først træder De op inde i Præste- gaarden og faar mine Rige børn til at dannde Julia Hopsa den hele ubslagne Nat igjennem, og dernæst gaar De til min stakkelige Skolelærer og faar ham til at fide og spille L'hombre ved høflig Dag. Formodentlig har De nu i Sinde at gaa Sognet rundt fra Gaard til Gaard og fra Hus til Hus, indtil man tilsidst overalt kun ser Kortspil fra Morgen til Aften og dernæst hører Hejduddum fra Aften til Morgen. De er rigtig nok et forfærdeligt Menneſte, Nicolai; i de fire eller fem Dage, De har været heru- der, har De voldt mig mere Bryderi end Alverdens Mormoner vilde gjøre i et helt Aar."
„Men Deres Belærværdighed maa be- tænke, at det kun er en uskyldig Lids- fordriv," indvandt Skolelæreren.
„Ulykkelig Lidsfordriv!" udbrød Præ- sten, „ja De har Ret; næste Søndag vil jeg have et Spil Kort op paa Prædi- kastolen, for at jeg kan mere mig med at lægge Kabale, medens De morer Dem med at spille paa Dregelet, saa kan Me- nigheden sidde og vente, til vi To blive færdige med vor uhyldige Lidsfordriv."
„Det var virkelig ikke min Skyld, at Dregelet hørte op saa pludseligt i Dag."
„Rej det har De ganske Ret i; thi stød det til Dem, saa tænker jeg, vi sad endnu Allesammen inde i Kirken og hørte paa Deres Dregeletconcert. Hvor tidt har jeg dog ikke sagt Dem, at det gaar ikke an med alle de Triller og Trimumlanter, hvormed De dør vore Dren."
„Jeg vilde dog gjerne sætte nogle Dr- namenter til Deres Belærværdigheds Prædiken," sagde Skolelæreren.
„Ja det er meget smukt af Dem, men De maa huske paa, at det er mig og ikke Dregelet, som skal prædike. Dog lad det nu være godt, jeg haaber, at jeg ikke oftere skal faa Anledning til at klage ber- over. — Men disse to Spillefugle her tager jeg hjem med mig, for at De kun- ne gjøre mit Fattigregnskab færdigt, saa har jeg dem i sikker Forvaring saalænge."
Saa blev Corpus Juris og jeg an- bragte ved Fattigregnskabet, hvor vi til- bragte hele Formiddagen og første De- len af Eftermiddagen. I Begyndelsen var denne Beskæftigelse just ikke efter min Smag, men siden fandt jeg mig bedre dertil, thi mine Tanker havde nu faaet

Ikke for een Gang, men for LEVETID!
Bedre Klædninger for Mindre Pen
end nogenstunde tilforn forevist i St. Paul, findes dette i min Butik til de
ærede Skandinavers Esterhyn;
ligeledes et smukt Udvalg i
Sommer-Hatte, Herre- og Dame-S
samt hundrede andre Ting, som der hører til at ndstyre sa maan Dreng som voksne Mand, elegant og til Dagens M
Min danske Salgsmand, J. P. Krogh, er altid haanden; desuden taler jeg selv de skandinaviske Sprog. Erbødigt.
P. G. SHANSTROM.

Byen Elbas
første og fuldstændigste Jerntraam-Forening ejes og drives af Hrr. Brødre Miller. I denne forandrede Udstilling af Jerntraam findes enhver Gjenstand henhørende under denne Branche. Ærede Dankeens Egning ønskes.
Miller B

Saint Paul National Bank
Efterfølger til
Howard County Bank.
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital..... \$200,000
Udbetalt Kapital..... \$50,000
Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas levende & Dampskibs-Ruter til salg, til og fra alle europæiske Punkter. Penges udlænes paa sine Vilkaar. Vi gjøre Ublaaninger i gode Farme og Specialitet.

PAUL ANDERSON, C
Sagfører,
praktiserer i Fredsdommer-, County- og Distrik- retten i Howard og omliggende Countier, be- sørgende alt Proturator-Foretrin- gen henhørende.
* NOTARY PUBLIC, *
Laan-, Assurance- samt Indkassering-Agent.

Taler de skandinaviske, tydske og engelske Sprog. Sælger
Billetter, Veksler og Post-Office Ordres til alle Pladser i Europa.
Billetter sælges med: \$
Chicago, Hamburg, Nordtyske Lloyd samt American-Linien til Dagens laveste Priser.
Laan paa Landejendomme, paa lang Tid og til laveste Rente, besørjes.
Indkassering besørjes prompt og bestemt.
Assurerer Farm- og Husejendomme Brand, Lynild, Storm og Gylioner, altid til laveste Priser i det velbekjendte
German of Freeport
og flere andre solde Compagnier. Kontor i Fronten af den Etage i W. Anderson nye Bygning, paa Syd siden af Howard Avenue.